

Indonesië 2011-2012

Deel 8

Helemaal nog niet senang met een mooie kamer en zwembad sta ik, zoals gewoonlijk, vroeg op en zwem mijn rondjes om 7.00 uur met daarna mijn kop koffie op het terras van het zwembad.

Er wordt aan de deur geklopt. Een fruitschaal als welkomstgeschenk

van het hotel. Kort daarop wordt er weer geklopt. Wat krijgen we nu, het is toch geen Sinterklaas! Een tweede fruitschaal, overigens dezelfde, wordt bezorgd door het reisbureau Selamat Jalan. Ik kom niet meer bij van het lachen.....

Er zit wel een appel bij en, naar later blijkt, is deze vrucht duur. Ik geef die aan de becakman. Bij de balie vraag ik of ze een tukang pijit voor mij willen bellen. Zelf heeft het hotel geen SPA.

Aan de overkant van het hotel wachten twee becaks. Ik loop naar ze toe en kies op goed geluk de oudere man. Natuurlijk weer tawar en voor drie uur maken we een rondrit voor rupia 50.000,00 (= 5,00 euro).

Met z'n tweetjes rijden in een becak. Hoe heerlijk is dat!

Met het schriftje in mijn hand met de diverse mailtjes, gaan we op zoek naar een huis van een kennis of liever gezegd verschillende huizen. De becakman is heel geduldig en zegt 'kloru' (verkeerd) en kijkt mee met het getekende plattegrondje.

Onderweg worden we aangehouden door enkele jongelui voor een interview. Later blijkt dat bij herhaling te gebeuren, want ze moeten een scriptie maken. Onder wat gegiechel wordt mij een opname apparaat voorgehouden en de standaardvragen beginnen. Ik moet dat wel in het Engels doen, want dat is hun opdracht.

Na afloop natuurlijk een foto van ons met hun samen als bewijs op een van de vele fototoestellen die ze bij zich hebben. Volgens mij loopt heel Malang rond met foto's van ons erop in diverse standen met andere studenten. De becakman kan intussen uitrusten, lekker in de schaduw.

We gaan nu naar toko Oen. Het is verschrikkelijk warm. Naderhand blijkt dat ik verbrande knieën van het tochtje heb overgehouden en ook het schoeisel staat gebrandmerkt op mijn voeten. Gelukkig heb ik de kleding

niet aan zoals op Bali en heb mij netjes aangekleed met een driekwart short. En ik heb toch van mijzelf heus al een kleurtje van een Indisch meisje! Hoe kan dat?

Ik koop daar alleen wat snacks en een gekoeld flesje water voor de becakman.

Later gaan we opnieuw naar toko Oen, ik met lange jurk voor mijn verbrande benen.

Achter toko Oen een grote Rooms Katholieke kerk en

daarna een Moskee.

We zoeken naar een toko die jamu verkoopt. De becakman weet er een te vinden. De toko is gesloten en ik ga mijn geluk proberen op de markt.

Ik word van het kastje naar de muur gestuurd, want het gaat me niet om gewone jamu, maar van Nyonya Meneer en dan nog alleen nummer 20.

Teruggekomen bij de becak neemt hij een andere weg en dan blijkt er een nieuwe winkel te zijn van Nyonya Meneer. Ik koop heel de voorraad op. Op mijn verzoek om meer, bieden ze mij aan die naar mijn hotel te brengen.

In de Chinese wijk moet ik zijn bij een bepaalde juwelier die is aanbevolen door ons hotel. Ik heb twee armbanden bij me van Peter die wat ingekort moeten

worden. Met een kniptang haalt hij enkele schakels weg en belooft dat die over twee dagen gehaald kunnen worden. Niet te geloven luitjes.....met dezelfde becakman gaan we er naartoe. De kosten zijn omgerekend € 2.50 en de restant schakeltjes krijg ik netjes in een plastic zakje

toegeschoven. De juwelier vraagt of hij die mag hebben. Ik denk dat hij een grapje maakt, want wat doe ik met die schakeltjes? Ze worden netjes afgewogen en ik krijg handje contantje 300.000,00 rupia (€ 30,00), met een bonnetje Tjonge, voor die paar gram.

Met de becakman gaan we nog naar de vogeltjes- en bloemenmarkt die vlakbij is. Ik

loop die vogeltjesmarkt af in die hitte en ik heb zo kashian met de vogels. Op de bloemenmarkt ben ik nauwelijks geweest, zo verdrietig ben ik geworden van al die gekooide vogels.

Tegenover de bloemenmarkt gaan we een warung binnen om wat te drinken, maar opnieuw worden we omringd door studenten voor een interview. Ze staan erop dat zij onze consumpties betalen en wij hebben werkelijk lol.

Dan is het weer tijd naar ons hotel te gaan. Voor het avondeten hebben we dicht

bij het hotel een restaurant ontdekt die later onze vaste stek wordt voor het avondeten.

In de middag gaan we te voet een kijkje nemen achter ons hotel, weer op zoek naar een huis van een kennis. Het is een schitterende wijk met grotendeels koloniale huizen.

We boffen, want een vrouw doet het hek open zodat wij het huis in de tuin van de buitenkant goed kunnen fotograferen. De vrouw is rijp voor de orthodontist, want haar vooruitstekende standen staan op stand

tand -wacht even- en nogmaals tand - wacht even- . Zoals het heet een enorm fietsenrek. Maar zij is bijzonder vriendelijk.

Op een hoek van een plantsoen een stalletje met toeters en bellen voor Oud- en Nieuwjaar. We ontdekken dat er een Katholieke kerk is, eigenlijk een Kathedraal.

Wat komt dat mooi uit voor de viering van de Kerst!

Op weg daarheen allemaal etende mensen, op de stoepen of in auto's. Het eten bestellen ze bij een kaki lima. Dat doen we maar niet, maar in een zijstraat ontdekken we wel een eettentje. Ik bestel daar bami kuah die in een grote kom wordt geserveerd. Verder zie ik van de bediening niemand en bij het afrekenen

moeten we aan een soort barbel klingelen.

In de avond gaan we naar het restaurant die met oranje lichten rondom is aangegeven. Het oversteken is toch linke soep i.v.m. de duisternis, de hard rijdende auto's en flauw verlichte straat.

We veroveren een tafeltje dicht bij de band op het buitenterras. Er blijkt elke dag een andere band op te treden. De bandleider vraagt mij uit welk land ik kom of van welk deel van Java. Tot mijn verbazing wordt direct het lied gespeeld van Soerabaya en nog wel in foutloos Nederlands gezongen door

een gitarist. Ik ben echt malu, wat je noemt, want ik heb het gevoel of iedereen naar mij kijkt. De gitarist verdenk ik ervan dat hij een Indische jongen is en hij is ook licht van huid.

Intussen smul ik van de rawon, Peter van de saté. Het zijn grote porties. We willen graag warme thee hebben en twee schattige theepotjes met

bijbehorende kopjes worden op een andere tafel gezet. We hebben maar een klein rond tafeltje. Dat is niet de bedoeling! Eén potje laat ik weghalen, de twee kopjes mogen blijven. Naderhand bestelt Peter ice tea en es campur.

In de avond in het hotel bekijken we onze e-mails. Een employé van de balie gaat ons voor naar de eerste verdieping. De deur wordt met een sleutel opengemaakt en hij doet het raam open voor frisse lucht. Bij de balie ook verwarring over een voorschot dat Peter

vanuit Nederland heeft betaald. Zij hebben het bedrag niet ontvangen. Gelukkig blijkt later het bedrag teruggestort te zijn door onze bank. Ja, om hotel The Cahra Cakra Hotels goed in te typen is wel moeilijk.

Na het eten besluiten wij eerder terug te gaan naar Bali. Ik mis toch de gezelligheid 's avonds, mij regelmatig laten masseren. Zij is geweest, de masseuse, maar hoewel ik het dubbele kwijt ben, voldoet zij niet. Met de becak weg in het donker durven wij niet. Sterke drank (rode wijn bijvoorbeeld) wordt niet geschonken en de gasten gaan voor ons begrip al vroeg op stok (21.00 uur). Wij vullen onze avonden in ons nieuw ontdekte restaurant.

De volgende dag de tickets gewijzigd. Het baliepersoneel is allervriendelijkst en heel behulpzaam. Voor de ticket wijziging hoeft maar rupia 240.000,00 betaald te worden. Zij gaan zelfs zover dat wij niet zelf naar de luchthaven hoeven te

gaan, maar stellen voor om gewijzigde tickets te laten ophalen door de driver van het hotel die toch daarheen moet gaan.

Ik sms Nyoman dat wij van plan zijn eerder te komen dan gepland en of er plaats is in Paradiso, ons vorig hotel in Bali. Helaas is dat niet het geval en ook Nyoman, onze driver destijds, heeft een trip voor de boeg met andere toeristen. Alle hotels zijn propvol in verband met de komende feestdagen.

Ik kan een gevoel van teleurstelling niet onderdrukken, want wat heb ik mij verheugd op Java, juist het oostelijk deel waar ik in geen jaren meer geweest ben.

Gelukkig hebben wij met Djun nog twee tripjes voor de boeg en hebben we nog tijd om Malang verder te verkennen.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuizen